

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 439/2020-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká 2/B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 11/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 439/2020-11 z 12. novembra 2020 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 11/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom je sťažovateľ obžalovaným „*pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona*“, dochádza k zbytočným prietahom. Poukázal na to, že prokurátor podal v predmetnej veci obžalobu 5. februára 2015, pričom ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti nie je vo veci riadne a zákonným spôsobom rozhodnuté v dôsledku neefektívneho a svojvoľného konania okresného súdu. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. 5 T 11/2015-2103 zo 6. septembra 2018, ktorým bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby. Sťažovateľ vytkol, že okresný súd uvedený rozsudok nevypracoval a nevyexpedoval v zákonom ustanovenej lehote a doručil mu ho až 11. marca 2019. Taktiež namieta, že v dôsledku obštrukčného konania okresného súdu nebola vec urýchlene predložená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako súdu odvolaciemu, ergo vinou okresného súdu odvolací súd mohol nariadiť termín verejného zasadnutia až na 21. október 2020.

3. Sťažovateľ konštatoval, že vec nie je po skutkovej ani právnej stránke zložitá a svojím konaním neprispel k prietahom v konaní.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 500 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

5. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1SprV/1141/2020 z 12. januára 2021 doručeným ústavnému súdu 15. januára 2021 vyjadril k ústavnej sťažnosti podpredseda okresného súdu, pričom k nemu priložil chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu v danej veci, ako aj vyjadrenie zákonného sudcu. Podpredseda okresného súdu vo vyjadrení poukázal na to, že okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom zo 6. septembra 2018, ktorý v spojení s rozhodnutím krajského súdu nadobudol právoplatnosť 21. októbra 2020. Pokiaľ ide o vypracovanie a doručenie uvedeného rozsudku okresného súdu sťažovateľovi, bola predĺžená lehota na jeho vypracovanie a 19. decembra 2018 bol daný a realizovaný pokyn na jeho doručenie. Súdu však nie je jasné, prečo bol rozsudok doručený sťažovateľovi až 11. marca 2019.

6. Podpredseda okresného súdu tiež uviedol, že úkony boli zo strany okresného súdu vykonávané kontinuálne a k prieťahom v konaní nedošlo. Avšak podotkol, že sťažovateľ významnou mierou prispel k celkovej dĺžke konania, a to vychádzajúc z celkového počtu jeho podaní, ktoré značne prispeli k celkovej dĺžke konania, predovšetkým pre potrebu ich predkladania, pokiaľ to zákon stanovuje, nadriadenému súdu, a jednak bolo nevyhnutné sa s týmito podaniami vysporiadať pre potrebu ďalšieho pokračovania v už stanovených termínoch úkonov. Taktiež poukázal aj na duplicitné podania sťažovateľa, ktoré rovnako ovplyvnili celkovú dĺžku konania.

7. Z priloženého vyjadrenia zákonného sudcu vyplýva, že *„k samotnej dĺžke konania prispel hlavnou mierou obžalovaný, ktorý sa z mnohých pojednávaní ospravedlňoval z dôvodov, ktoré nie sú akceptovateľné Trestným poriadkom (napríklad účasť na turnaji v karate, kde mal byť údajne trénerom svojho syna a ktorom mal vedomosť viac ako rok č.l. 1879, č.l. 1891), rovnako podával nevykonateľné návrhy na vykonanie dokazovania, ako vykonanie výsluchov mŕtvych osôb“*. Zákonný sudca tiež poukázal na to, že *„po vyhotovení písomného rozsudku, si tento obžalovaný prevzal so značným časovým odstupom, pričom svoje odvolanie a vyjadrenia k nim procesné strany zasielali*

tiež zo značným časovým odstupom a žiadali aj predĺženia lehôt, ako napríklad obhajkyňa obžalovaného (č.l. 2143) viac ako 5 mesiacov po doručení rozsudku“.

8. K vyjadreniu okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj sťažovateľ. Tento vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 25. januára 2021 uviedol, že s obsahom vyjadrenia okresného súdu nesúhlasí, išlo o jednoduchú trestnú vec na základe šikanózne podanej obžaloby, kde došlo päťkrát k zmene senátu, a teda k zmareniu prejednávania a rozhodnutia veci v primeranej lehote.

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože na základe ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu, stanoviska sťažovateľa k tomuto vyjadreniu a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitost', ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania a napokon aj postup konajúceho súdu.

13. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitú veci, predmetom konania je trestné stíhanie vedené pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 5 Trestného zákona. Ústavný súd je toho názoru, že predmetnú trestnú vec nemožno považovať za skutkovo a právne zložitú, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci.

14. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa. Z vyjadrenia okresného súdu, z chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu a z predloženého súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ závažným spôsobom negatívne ovplyvnil priebeh konania, pretože sa opakovane nezúčastňoval nariadených hlavných pojednávaní, čím významnou mierou prispel k celkovej dĺžke napadnutého konania. Sťažovateľ sa nedostavil na pojednávania nariadené na 25. máj 2015, 5. november 2015, 23. november 2015, 6. jún 2016, 30. október 2017 a 29. január 2018. Tieto okolnosti ústavný súd jednoznačne pripísal na ťarchu sťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prietahom.

15. Pokiaľ okresný súd poukazuje na procesnú aktivitu sťažovateľa a spomaľovanie priebehu napadnutého konania množstvom podaní, ústavný súd poukazuje na to, že využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi na presadzovanie a uplatňovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01).

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou preto ústavný súd dobu potrebnú na konanie a rozhodnutie o sťažovateľom uplatnených procesných právach nezapočítal do doby zbytočných prietáhov v konaní okresného súdu a nepovažoval ju za prietahy v konaní okresného súdu, pretože sťažovateľ musí strpieť predĺženie konania, ktoré je sprievodným znakom využitia jeho procesných práv.

17. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v doterajšom priebehu konania. Z obsahu predloženého súdneho spisu a z prehľadu jednotlivých úkonov okresného súdu vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní postupoval v zásade promptne a aktívne, pričom svoje úkony vykonával v primeraných lehotách. Na ťarchu okresného súdu možno pričítať odročenie hlavného pojednávania 21. januára 2016 z dôvodov na strane zákonného sudcu, zrušenie hlavného pojednávania nariadeného na 29. máj 2017, ako aj obdobie dvoch mesiacov pred predložením veci odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaniach proti rozsudku vydanému v napadnutom konaní. V kontexte správania sťažovateľa v konaní však tieto nedostatky v postupe okresného súdu nedosiahli takú intenzitu, aby im bolo možné pripísať ústavný rozmer a prijať záver o porušení sťažovateľovho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní postupu okresného súdu nezistil, že sa okresný súd dopustil zbytočných prietáhov, a tým aj porušenia označených práv sťažovateľa, preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

19. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu